

Mikor papírra vetem e sorokat, már nem vágyom semmire sem. Sem tudásra, sem életre. Vágytalan vagyok. S bizonyosan tudom: halhatatlan. A Ligetben üldögélek. Velem szemben a csónakázótó. Nézem a vizet, a kacsákat, a víz fodrozódását. Emberek, egyetemisták, szerelmespárok, családok, hajléktalanok jönnek, mennek.

Életem folyamán bejártam a világot. Mindenhol Téged kerestelek. Sokan, többféleképpen beszéltek Rólad, bár az idő előrehaladtával egyre többen váltak bizonytalaná léted kérdésében. Több mindent megtudtam felőled. Legfőbbképp azt, hogy Téged nem lehet önmagunknak kitalálni. Közel jártam már a megoldáshoz, a végső válaszhoz, a titokhoz, az igazsághoz, de ez sem volt elég nekem. Annyira akartam, hogy Te legyél, hogy olyan tette szántam el magam, amit, mások - joggal - a mohó kíváncsiság szégyenletes tettének tartanának.

Nekem az kellett, hogy szemtől szemben lássalak, hogy megérintselek, sőt az, hogy szólj hozzám, hogy beszélhesek veled. Vándorlásaim, kutatásaim, tudományaim, mesterkedésim, okoskodásaim nem jártak sikerrel, ezért a legnagyobb vállalkozásra szántam el magam. A mennybe vezetett utam, hogy lássam, ha máshol nem, hát ott vagy-e? Biztos voltam benne, hogy igen. Hol is lehetnél máshol? Vissza akartam jutni az édenbe, a mennyei paradicsomba, oda, ahonnan minden kezdődhetett, s ahol talán az én életem is végződni fog. Megtudhatom végre merre vagy? Kertedben talállak majd, annak is a legszebb részén, aranyló trónusodon ülsz, úgy fogadsz engem, aki úgy kerestelek. Elindultam hát.

Szokatlan volt, hogy - mintha ez természetes lenne – az odavezető út létezik, s csodálkoztam azon is, milyen könnyű eljutni oda. A mennyeknek országa tehát létezik? Mégiscsak létezik? Az öröm és a remény érzései kavartogtam bennem, mégis feszült és nyugtalan voltam. Kivételes élményt jelentett, ami fogadott: magas, kovácsoltvas kapu mögött ős-kert, nagy, beláthatatlan, hívogató. S ahogy a kapuhoz értem, hát láttam: a mennyek kapuja sarkig kitárva vagy. Pallossal a kezükben nem állnak ott az angyalok, ki és bemehet bárki, aki akar, észrevétlenül. Ez kissé bizonytalaná tett, de vitt lábam, s kíváncsi vágyam, hogy megismerhetlek végre. Különös érzések kerítettek hatalmukba. Egy kertben, egy óriás lugasban találtam magam, árnyas ligetben, virágok közt. Selymes illatok csiklandozták orromat, játszott velem a szél, érintett egy ág, szólt velem a madár, s én cseppet sem voltam meglepett. Padok, ösvények, tavacskák, gyümölcsfák közt jártam. Almát szakítottam, ettem. Jól esett. A kert nagynak, beláthatatlan tűnt számomra. Aztán az ösvény, amin jártam, egy idős fügefához vezetett. Onnan messze-messze, valamiféle magaslatot láttam, afelé vettem utam. A kert – míg a magaslat közelébe nem értem - meg nem szűnt köröttem, hasonló, de változatos formákat mutatott mindenfelé.

Ahogy közelebb értem a trónus felé, már minden ragyogott. Köröskörül mindenütt. Lábam már nem szilárd talajt érintett, határtalan és meghatározhatatlan üde, légies tér vett körül, szinte szédültem belé. Muzsika hallatszott. Égi muzsika. Olyan volt, mintha mindenhol szólna, belőlem is, olyan gyönyörűséges, hogy könnyezve álltam meg néha, s nem is akartam már mást, mint ezt a zenét hallgatni, örökkön örökké. Fenn, a magaslaton, fényárban úszó, hatalmas, aranyos, díszes nagy trónus emelkedett. Fényesség áradt belőle, olyan nagy fényesség, hogy majd elemésztett engem is.

Még közelebb húzódtam. Még közelebb Hozzád, hogy meglássalak végre, hogy lássam arcodat, hogy legalább egyszer halljam hangodat, hogy bizonyosságom legyen, hogy elmúljanak kétségeim, s hogy ott, előtted elveszhessek végre a Téged látás elemésztő tűzében.

Még közelebb értem.... És ekkor, ott, a trónus előtt, egész valómmal remegni kezdtem. Rémülten és porig sújtottam estem térdre... Néztam a trónt és nem akartam hinni szememnek... A mennybéli trón üresen állt... A trónusban nem ült senki. Istenem, ez lehetetlen! - kiáltottam. Ez nem lehet igaz! Hol vagy mondd?... Sehol se vagy! Sehol sem ltt sem és sehol sem. Könnyek futottak le arcomon. Elkeseredett, csüggedt és dühös voltam. Egyedül vagyok tehát, egyedül vagyunk, egyes-egyedül. Hogyan lehetséges ez? - mondtam szavak nélkül. Hol vagy? - jajdult fel belőlem a szó. Keservesen sírtam. A földön feküdtem már. Nem akartam felkelni. Később mintha valami rossz varázslatból ébredtem volna, úgy eszméltem. Minden elveszett, mindent kihalt belőlem, amit addig, gondoltam, éreztem, hittem, reméltem. Nem maradt semmim sem. Tudomásul kellett vennem a történeteket, nem tehettem mást. Lassan összeszedtem magam, s felálltam. Odaléptem a trónhoz. Kezemet lassan végigsimítottam a trónus karfáján. A nagy trón - néztem fel rá. Isten széke - üresen... Mit jelenthez ez? Gondolkoztam. Aztán lassan megfordultam. Arrafelé néztem, amerről jöttem. De valami egész mást láttam, mint amire számítottam. Szemem elé olyan látvány tárult, amelyhez foghatót sohasem láttam. Lehetsélen vállalkozás leírni, amit ott egyszerre, egy időben és egyetlen pillanatban tapasztaltam. Mert ott, akkor, egyszerre láttam az egész mindenséget. Egyszerre minden részecskét, atomot, molekulát és alakzatot, amiből a mindenség összeáll. Láttam az univerzum valamennyi napfelkeltéjét, egyszerre minden vízcseppet, kavicsot, a tenger valamennyi hullámát, valamennyi dimenziót, s a világok összes lehetséges formáit és létezőjét, egyszerre az összes csillagot és bolygót, egy időben a világ örökös változásának valamennyi parányi mozzanatát. Láttam a világmindenség valamennyi teremtményét, mind a létezőket. Fa voltam, folyó, szél, víz és egyszerre a hegyek és a kanyonok. Láttam a kvantumvilág játékos és véget nem érő táncát, amit e világ arra a muzsikára táncolt, amit akkor hallottam, mikor ideérkeztem. Láttam felhők futását az égen, láttam egy időben a világmindenség valamennyi záporának valamennyi cseppjét, valamennyi halált, s a könnyek tengerét. Láttam a föld valamennyi házacskáját, a házak valamennyi szegletét, s világmindenség valamennyi porszemét, melyek a napsütéssel szálltak valamennyien. Tudtam számát a homokszemeknek, mert mindegyikben egyszerre ott voltam, egyszerre, és egy időben a világmindenség valamennyi létezője én voltam, minden formában és alakzatban én voltam jelen. A felfoghatatlan és meghatározhatatlan mindenséget láttam egyszerre, egy időben, egyetlen képben, mindent, mi valaha volt, van és lesz. Leírhatatlan élmény volt. Fölfoghatatlan volt, mégis nagyon is valóságos ahhoz, hogy ne kételkedjek abban, hogy mindez velem, ott, egyszerre és egy időben megtörténhessen.

S ekkor, nem tudom honnan, mellém lépett valaki. Egyszerre – ki tudja honnan - csak ott volt. A nagy trónus aranyos, díszes, faragott karfájára telepedett le, fenekével a karfán ült, lábait kifelé lógázta. Az illető színes többágú csörgős sapkát viselt, színes, kockás, csíkos, fodros, magas galléros mégis a köldökéig érő kabátkát, piros harisnyát, no meg ékes, fényes, hosszú, keskeny, felkunkorodó magas orrú cipellőt. Megrázta csörgős sipkáját, a kis csengettyűk csak úgy csilingeltek rajta - sosem hallottam még olyat. Szélesen vigyorgott rám. És pukedlizett. Majd kézen állt. Nem bírt egy helyben megmaradni. Szörnyen bosszantó volt.

- Isten soha nem ült még trónjában - mondta nevetve. A teremtés hajnalán elkészítette, de ő maga nem ült még bele soha. Annál neki több dolga akad. Tudod miért fényességes királyi széke? Azért, hogy hirdesse, Isten sohasem foglalta el azt. Azért ilyen ragyogó díszes, aranyos és azért üres, mert bizony a trón elfoglalása botor és gaz tett, és mindenképpen elkerülendő. Még neki magának is.

-Ki vagy te? - kérdeztem tőle.

Felnevetett. És ismét pukedlizett. Csörgette sipkáját, a csengettyűk úgy zúgtak azon, akár a harangok.

-Én vagyok az Ő első teremtménye. Isten játszópajtása. Az ő udvari bolondja. Aki bár mindenhol vele van, mégis itt is helyettesíti, mert ugyebár - szélesen mosolygott - a trónusnál mégiscsak lennie kell valakinek, ha kíváncsiskodók érkeznek. Olyan alakok, már meg ne haragudj - mondta - mint te is.

-De hol van Ő? - faggattam tovább. - Mégis létezik hát? Hisz Te úgy beszélsz Róla, mint aki ismered. Láthatnám hát Őt magát? És tudd meg, én nem kíváncsiskodó vagyok. Én azért jöttem, hogy bizonyosságot szerezzek.

Most a trón támlájának tetejére huppant.

- Bizonyosságot? - kérdezte bolondozva. - Hát neked ennyi nem elég? - kérdezte kacagva.

- Eh - mondtam lemondóan. Néztem őt, néztem körös-körül, aztán újabb kérdés fogalmazódott meg bennem. – Mondd, miért üres e kert, miért üres a mennyeknek országa? Mondd, miért nincs itt senki? - A csüggedtség ismét úrrá lett rajtam.

Most leugrott a szék támlájáról és cigánykereket hányt.

- Engem is feltartasz! Nem veszed észre? Nekem is dolgom lenne! De nem itt! - mondta most kissé komolyabban, de még mindig nagyon derűsen. - Csak az időnket vesztegetjük, és nem megyünk semmire. De ha akarod, hát tudd meg: akik itt lehetnének, azokon segítenek, akik még nincsenek itt! Érted már?

Egy ideig nem bírtam megszólalni. Aztán – pedig már tudtam a választ - még ösztönszerűleg kérdeztem csak:

-De miért nem láthatom Őt? Miért? Miért nincs itt? Miért nincs sehol?

-Hát, ezt most már aztán igazán kitalálhatnád magad is! Kicsiny a hited, kisebb a mustármagnál is, s ami az orrod előtt van, azt sem látod. Lejárt az időnk. Mennem kell. Megyek derűt és reményt oltani a rám bízottakba. És... és neked is ezt ajánlom... S ha akarod, s hogy jobb kedvre derítselek - kacintott - lejegyezheted találkozásunk történetét. Na, most már tényleg megyek. Még találkozunk! Ne maradj soká!

Azzal felugrott ismét a nagy trónus karfájára, onnan egyetlen lendülettel háttámlájának tetejére, majd lassan, hogy egyensúlyát el ne veszítse, felállt azon, előrenyújtotta mindkét karját, és fejest ugrott, a trónus mögé lefelé, le a semmibe, mintha szikla tetejéről tengerbe ugrana.

Sapkája csörgőinek csilingelése messze hangzott. S, mert a szék oldalánál álltam épp, láttam, amint a trónus hátoldalán, lejjebb alattunk, megváltozik a tér. S igen, csodálatos, a tengert láttam lent, s egy kisiút, aki apja fejesugrását tapsolja nagy vígan.

-Na mit szólsz kis Bencém, tetszett az ugrás? - hallottam lentről.

-Tetszett apa, nagyon jó volt - mondta nevetve a kisiút.

Döbbsenten néztem a jelenetet. A bolond, Isten első és legkedvesebb teremtménye, aki egyben szószólója és helytartója is, apaként játszadozott kisiúval a világban. S ekkor újra a trónusra néztem, az üres Istenszékre, s megértettem végre, Isten miért nincs itt. Miért nincs sehol. És miért tudjuk mindannyian mégis, hogy ő Van. Mert minden, mi létrejött, mindenestől belőle van... Isten nem kézzelfogható... Isten széke üres, mert Isten máshol van. Egészen szétosztotta magát, hogy a létezés bekövetkezhessen. Sehol se vagy hát, mégis megtaláltalak.

Éreztem, valamiféle feladatom van most már nekem is... Istent lehetetlen tapinthatóvá tenni.

Nem hagyná magát, hisz a trón üressége veszélybe kerülne. Addig biztos nem, míg a mennyeknek országa be nem népesül egészen.

Elhagytam e néptelen környéket. Elhagytam a fényességes trónt, az üres Istenszékét, melyről most már tudom: ez az igazi bizonyíték Isten létezésére. Megyek, hogy emlékeztessen a reám bízottakat e felismerősérről. Visszatérek a világba, mert itt semmi keresnivalóm. Segíteni akarok. Számítógépem elé ülök, hogy megírjam, amit megértettem Rólad.

Hogy Te vagy... Hogy Te vagy...